

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De clerico, qui propter poenas Lodeuici Lantgrauij, quas vidit, ad ordinem venit, cap. 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

imagine beatae Virginis, & Psalms pro anima illius
 legente, affuit miser ille, miserimis gemitibus sua in-
 dicans tormenta; quem cum interrogasset, ubi esset,
 vel quomodo haberet, respondit; Væ mihi, quia æter-
 naliter damnatus sum, propter artem, quam didici
 diabolicam; quia reuera mors animæ est, sicut titulus
 eius ostendit: consulo autem tibi tanquam socio meo
 vnico, vt ab hac execrabili scientia recedas, & vitam
 religiosam sectando, Deo pro peccatis satisfacias. Quæ
 cum viuus interrogasset, vt tutiorem sibi viam viuendi
 ostenderet, iterum respondit: Non est via securior,
 quam ordo Cisterciensis, neque inter omne genus ho-
 minum pauciores descendunt ad inferos, quam per-
 sonæ religionis illius. Retulit ei & alia plurima, que
 causa breuitatis omitto, eo quod in libro visionum
 Clareuallis scripta sunt. Iuuenis verò mox renunci-
 ans necromatiæ, factus est nouitius, ac deinde monachus
 in ordine Cisterciensi. APOLLONIVS: Fateor in hoc fa-
 cto lætitiã cordis mei geminatam. CÆSARIVS: Quia
 in ore duorum vel trium testiũ stabit omne verbum;
 vis audire de tertio clerico penè simili modo cõuersos?
 APOLLONIVS: Volo ac plurimum desidero.

Mat. 18.

CAPVT XXXIII.

CÆSARIVS.

NARRANTE mihi sapius sene monacho nostro
 Conrado, qui penè centenarius est, cuius su-
 pra feci mentionem, didici quod refero: ipse
 quidem de Thuringia oriundus, & in armis ante con-
 uersionem exercitatus, multa nouit de actibus Lodo-
 uici Lantgrauii, de quo supra cap. xxvij. longam texui
 narrationem; hic cum moreretur, duos filios reliquit
 hæredes, Lodouicum scilicet, qui in prima expedi-
 tione Ierosolymitana, quæ facta est temporibus Fre-
 derici Imperatoris, defunctus est, & Hermannum, qui
 eidem in principatu successit, qui nuper obiit. Lodo-
 uicus verò, qui satis erat tractabilis, & humanus, &
 vt veriùs dicam, cæteris tyrannis minùs malus, tale
 edictum proposuit; Si modò aliquis esset, inquit, qui
 veris indicijs verã mihi de anima patris mei dicere
 posset,

posset, bonam cortem à me reciperet. Audiebat hæc miles quidam pauper, qui fratrem habebat clericum in necromantia quandoque satis expeditum: cui cum verba principis indicasset, respondit ille: Bone frater, diabolum aliquando per carmina vocare consueui, sciscitabar ab illo quo volui, diu est quod eius colloquiis artibusque renunciaui. Instante milite opportunè, importunè, ad memoriam ei reducens propriam paupertatem, promissumque honorem, precibus eius tandem clericus victus, dæmonem vocauit: vocatus, quid vellet inquisiuit; respondit clericus: Pœnitet me tanto tempore recessisse à te, indica mihi obsecro, vbi sit anima domini mei Lantgrauij. Ait dæmon: Si vis mecum pergere, ego illum tibi ostendam. Et ille: Libenter illum viderem, si sine periculo vitæ meæ illum videre possem. Cui diabolus: Iuro tibi per altissimum, & per tremendum eius iudicium, quia si fidei meæ te commiseris, incolumem te illuc ducam, hucque reducam. Ponens clericus propter fratrem animam suam, in manibus suis, collum dæmonis ascendit, quem infra breue tempus antè portam inferi deposuit; inspiciens clericus, cõtemplatus est loca nimis horrenda, pœnarumque diuersa genera, & dæmonem quandam aspectu terribilem, super opertum puteum residentem. Clericus vt hæc vidit, totus contremuit: & clamauit dæmõ ille, ad dæmonem baiulũ; *Quis est ille, quem tenes in collo; adduc eum huc; Qui respondit: Amicus noster est, & iuravi ei per virtutes tuas magnas, quia eum nõ læderem, sed animam Lantgrauij domini sui ostenderem, sanumque reducerem, vt omnibus tuam immensam prædicet virtutem. Ille verò statim operculum igneum, cui insedit, amouit, & tuba ænea puteo immissa tam validè buccinauit, vt videretur clerico totus tremere mundus. Post horam, vt ei videbatur, nimis longam, puteo eructante flammam sulphureas, Lantgrauius inter scintillas ascendentes simul ascendens, videndũ se clerico collotenus præbuit, ad quem ait: Ecce præstò sum miser ille Lantgrauius, quodam dominus tuus, & ytinam nunquam natus. Cui cleri-*

C

CXS3

cus: Missus sum à filio vestro, vt ei renunciare possim de statu vestro, & si in aliquo potestis iuuari, mihi dicere debetis. Respondit ille: Statum meum bene vides, hoc tamen scias, quia si filij mei restituere vellent tales possessiones talium ecclesiarum, propriis nominibus eas exprimens, quas mihi iniuste vsurpau, & sub titulo hæreditario ipsis reliqui, magnum animæ meæ conferrent remedium. Cui cum clericus diceret: Domine non credet mihi: Respondit: Ego dicam tibi signum, quod nemo nouit præter me & filios meos. Accepto signo, & Latgrauio, eo videte, puteo immerso, per demonem reductus est: qui licet vitam non perdidit, ita tamen pallidus & languidus rediit, vt vix agnosceretur. Verba patris filiis retulit, signa ostendit, sed modicum illi profuit. Non in hoc consentire voluerunt, vt possessiones restituerent. Respondit tamen Lodouicus Latgrauius clerico: Signa cognosco, patrem meum te vidisse non dubito, propositum tibi præmiū dare non renuo. Ad quem ille: Domine, cortis vestra vobis maneat, ego cogitabo quid animæ meæ expediat, relictisq; omnibus, factus est monachus in ordine Cisterciensi, cōtemnens omnem laborem sustinere temporalem, dummodo penam euaderet æternam. Ecce habes tria exempla, quod quidam conuertantur timore vel visione penæ gehēnalis. Possem tibi de his adhuc plura dicere, sed in aliis distinctionibus illa tibi propono differere. **APOLLONIUS**: Si talia homines videre possent, puto quia tam libere non peccaret. **CÆSARIUS**: Ita est vt dicis. Audi adhuc quod superest exemplum, videlicet, quod quosdam conuertit cogat non morsus conscientiæ, sed amor conseruandæ innocentia, & desiderium cœlestis patriæ.

CAPVT XXXV.

*Amor
cœlestis
patriæ.*

Apoc. 22

IN monasterio sancti Panthaleonis in Colonia, quod est nigri ordinis monachorum, iuuenis quidam fuit nomine Godefridus, puritatis eximia, inter fratres suos sine querela conuersatus, secundum disciplinam ordinis illius. Et quia scriptum est: Iustus iustificetur adhuc, & sanctus sanctificetur adhuc, desiderio supernæ vite accensus idem Godefridus, & quia secundum